

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/20/2025
Identifikačné číslo spisu:	6124403313
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6124403313.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobkyne oknaVigo s. r. o., so sídlom Mánesovo námestie 1, 851 01 Bratislava - Petržalka, IČO: 52 644 138, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. PhDr. Silvester Danóczy, PhD., advokát, s. r. o., so sídlom Fándlyho 7, 949 01 Nitra, IČO: 51 853 281, proti žalovanej RIKOSTAV CONTAINER, s. r. o., so sídlom 087 01 Kobylnice 6, IČO: 43 850 065, zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Bujdošom, so sídlom Hlinky 262/6, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 10 648 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3Up/1056/2024 zo 16. januára 2025, takto

rozhodol:

I. Konanie o dovolaní žalovanej z a s t a v u j e .

II. Žalobkyni n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením zo dňa 16. januára 2025, ktoré bolo vydané v upomínacom konaní sp. zn. 3Up/1056/2024, zamietol sťažnosť žalovanej proti uzneseniu vydanému v rovnakom konaní dňa 20. decembra 2024 o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu (výrok I.) a žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania o sťažnosti (výrok II.).

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že platobným rozkazom z 29. októbra 2024 súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť, aby v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatila žalobkyni istinu vo výške 10 648 eur s príslušenstvom, alebo aby v tej istej lehote podala odpor. Ďalším výrokom bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni prostredníctvom jej právnej zástupkyne náhradu trov konania vo výške 1 001,32 eura. Dňa 27. novembra 2024 žalovaná podala proti platobnému rozkazu odpor, v ktorom uviedla, že nárok žalobkyne neuznáva v celom rozsahu. Namietala, že žalobkyni zaplatila zálohovú faktúru vo výške 50 % z ceny diela, t. j. sumu 13 113 eur s DPH, pričom následne jej bol tovar dodaný len čiastočne (nie v dojednanom rozsahu), a preto žalobkyni nezaplatila časť faktúry č. 2304005 a faktúru č. 2304008. Žalovaná v odpore neuviedla, či faktúry, z ktorých vyplýva uplatnený nárok, eviduje alebo neeviduje vo svojom účtovníctve a kontrolnom výkaze.

3. Uznesením vyššieho súdneho úradníka z 20. decembra 2024 bol odpor žalovanej proti platobnému rozkazu odmietnutý ako vecne neodôvodnený. Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú súd prvej inštancie uznesením zo 16. januára 2025 zamietol ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Na odôvodnenie súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná svoje tvrdenia o nedodaní tovaru zo strany žalobkyne v dohodnutom rozsahu nepodložila žiadnym listinným dôkazom, ktorý by preukazoval reklamáciu vystavených faktúr, resp. nedodanie tovaru. Rovnako žalovaná nepreukázala, že by predmetný rozpor riešila/odstránila v súvislosti s evidenciou žalobkyňou vystavených faktúr, napríklad opravným alebo dodatočným kontrolným výkazom. S ohľadom na uvedené a znenie ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoUK“) súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná napriek skutočnosti, že vystavené faktúry eviduje v účtovníctve v celej výške a je si vedomá ich nezaplatenia, nepredložila súdu žiadne dôkazy, ktoré by závažným spôsobom spochybnili žalobkyňou uplatnený nárok. Žalovaná ani v sťažnostnom konaní neodstránila súdom vytýkané nedostatky a neprezentovala konkrétne dôkazy na závažné rozporovanie dôvodnosti alebo výšky uplatneného nároku, preto jej argumenty zostali len v rovine nepodložených tvrdení. Neunesenie dôkazného bremena žalovanou nemožno vyhodnotiť ako porušenie jej práva domáhať sa ochrany svojich práv na súde (II. ÚS 417/2023). Súd prvej inštancie ďalej poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutiach sp. zn. 3Ndob/8/2022, sp. zn. 2Ndob/1/2022 a sp. zn. 5Ndob/4/2022. Po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom a dôvodov uvedených v sťažnosti žalovanej súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka je vo výroku vecne správne, preto sťažnosť žalovanej ako nedôvodnú zamietol. Keďže úspešnej žalobkyni v sťažnostnom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie jej nepriznal náhradu trov tohto konania (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 2 a čl. 4 ods. 2 CSP).

4. Proti vyššie uvedenému uzneseniu podala žalovaná dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň odložil vykonateľnosť platobného rozkazu sp. zn. 3Up/1056/2024 z 29. októbra 2024.

5. Žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) uviedla, že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázala na to, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že jej dodala tovar, ktorý bol objednaný v zmysle zmluvy č. 1/2023. Súdu prvej inštancie postačoval na vydanie platobného rozkazu účtovný doklad (faktúra) bez preukázania a zdokladovania dodania tovaru, avšak nepostačoval mu riadne odôvodnený odpor zo strany žalovanej, že tovar jej nebol dodaný. Súd aj napriek tomu, že nevykonal žiadne dokazovanie ohľadom dodania tovaru, jednostranne odmietol odpor a následne zamietol sťažnosť. Žalovanej boli upreté jej práva v rámci dvojinstančnosti konania, pričom podľa jej názoru bol odpor riadne odôvodnený a úlohou procesného súdu bolo, aby vykonal dokazovanie v rámci jednotlivých replík a duplík, navrhovaných dôkazov a následne dokazovanie ukončil a vo veci rozhodol. Keďže podľa poučenia súdu v rozhodnutí odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí sťažnosti nie je prípustné, podala proti tomuto uzneseniu dovolanie.

6. K dovolaniu žalovanej sa žalobkyňa písomne nevyjadřila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) pred prejednaním veci na základe dovolania žalovanej najskôr zisťoval, či sú splnené procesné podmienky podľa ustanovenia § 161 ods. 1 CSP, ktorých splnenie je predpokladom pre to, aby dovolací súd mohol konať o dovolaní žalovanej, ktoré podala proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí jej sťažnosti.

8. Podľa § 161 odseku 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej aj „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví

(odsek 2 citovaného ustanovenia).

9. Podľa § 40 CSP súd aj bez námietky skúma (o. i.) funkčnú príslušnosť počas celého konania.

10. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

11. K dovolaniu žalovanej podanému proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica ako súdu prvej inštancie dovolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 419 CSP môže strana sporu napadnúť dovolaním len rozhodnutie odvolacieho súdu. Odvolacím súdom je krajský súd, ktorý rozhoduje o odvolaní (§ 34 CSP) a dovolacím súdom je Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozhoduje o dovolaní (§ 35 CSP).

12. Keďže dovolanie môže byť podané len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, Civilný sporový poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie určitej veci, inak patriacej do právomoci súdov, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ktorý má za následok zastavenie dovolacieho konania (§ 161 ods. 2 v spojení s § 438 ods. 1 CSP).

13. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré žalovaná napadla dovolaním, nie je spôsobilým predmetom dovolacieho konania, a preto ho dovolaním ako mimoriadnym opravným prostriedkom nemožno ani napadnúť. Bráni tomu nedostatok funkčnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, ktorý nedostatok v posudzovanom prípade predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky dovolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o dovolaní žalovanej proti vyššie uvedenému uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica zastavil.

14. Z procesného hľadiska žalovaná zavinila, že konanie o jej dovolaní sa muselo zastaviť, preto jej vznikla povinnosť nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania (§ 256 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však žalobkyni v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (ako vyplýva z obsahu spisu), dovolací súd v súlade s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (viď R 72/2018).

15. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.